

Стихотворение от Йорданъ Стубелъ, адресникъ, разказъ, пиеска, задачи и други!

ВЕСЕЛЪ СЕДМИЧЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

БРОЯТЪ
2
ЛЕВА

Одобренъ и препоръчанъ отъ Министерството на Нар. просвѣщение съ окрѣпно № 6630 отъ 14. XII. 1938
Редакторъ: Любомиръ Дойчевъ ◆ ИЗДАВА: „ПЕРИОДИЧЕНЪ ПЕЧАТЪ“ А. Д.
София, 13 мартъ 1939 год.

ИЗЛИЗА
II
ГОДИНА

Абонаментъ за год. 40 бр. 60 лв., за 30 бр. 45 лв., за 20 бр. 30 лв.
Всичко се адресира до в. „Барабанче“, ул. 15 Ноемврий № 5 —
София, а суми по пош. чек. смѣтка 1573

И въ свежитъ пролѣтни
трини и въ мразовититъ
ни на лютата зима децата
отъ Сливово отиваха въ Бо-
исово да се учатъ. Пжтътъ
бше доста дълъгъ — по-
ече отъ часъ. Тѣ бѣха свик-
али, както бѣха свикнали
съ ромона на ситния
ждъ, и съ шума на гра-
шката и съ острия писъкъ
на вилицата, които имъ
бѣха обикновенитъ спжт-
ни.
Винаги въ петъкъ следъ
обѣдъ третокласницитъ има-
часть по гимнастика. Въ
ози день обикновено уче-
ницитъ по-късно се връщаха
къщи, особено презъ зи-
ата. Игритъ ги увличаха, а
мнитъ дни не чакатъ —
сж кратки и бързо се
ъмнява. Въ единъ петъ-
нъ следъ обѣдъ Петъръ
стана последенъ отъ своитъ
угари въ училище. Искаше
усвои едно упражнение
паралелка, увлѣче се и
ва когато училищниятъ
уга му извика да си вър-
той забеляза, че нощта
ше паднала и мракътъ
че обгръщаше селото и
ра.
Петъръ грабна тояжката
и бързо се спусна по
тя. Вътръ духаше и нѣ-
ва зла студенина захап-
ше прѣститъ му. А по
иното надвиснало небе
съ-тамѣ примигваха звезди.
На близкия завой той
леда, че нѣкой тича на-
ща му и маха съ ржка.
— Хей, чакай, моля ти се!
викаше непознатиятъ.
Петъръ спрѣ. Викаше го
нѣ ученикъ отъ II кл.
— Ела да ми помогнешъ,
майка ми е болна! Ето
тъ, лежи на земята.
— Кжде е баща ти? —

ДВАМАТА СПАСИТЕЛИ

Разказъ отъ САНДА ЙОВЧЕВА

Рисунка отъ художника Кирилъ Буюклийски

попита Петъръ.
— Нѣмамъ баща!
— Чичо нѣмашъ ли?
— Никого нѣмамъ. Бѣ-
жанци сме, — отговори тж-
жно ученикътъ.
— Натовари я на колата.
— Где кола? Живѣемъ, е,
тамъ — и той посочи нѣ-

кжде въ тъмнината.
— Да вървимъ! — каза
Петъръ. И трѣгна следъ бѣ-
жанчето.
Близко до една сламена
колиба лежеше просната на
земята слаба, бледа жена,
едва дишаша.
Петъръ изтрѣпна. Съ мжка

се удържа да не заплаче
Стори му се, че тази жена
умира, че ученикътъ, който
стоеше безпомощенъ до
него, ще остане сираче, безъ
баща и майка въ свѣта. И
той забрави, че трѣбваше
да бърза за въ къщи, не
усѣщаше вече студа — само
една мисль го вълнуваше:
по-скоро да помогне на бол-
ната.

Дветѣ момчета хванаха
злосъщатата жена подъ миш-
ницата и съ голѣми усилия
я повдигнаха.

— Накжде? — попита Пе-
теръ.

— За Сливово.

И ученикътъ разправи, че
майка му била болна и,
като научила, че е дошелъ
лѣкаря отъ Сливово, той
я повелъ за прегледъ. Но,
неизминали десетина крачки,
прилошало ѝ, и тя паднала.

Двамата ученици внима-
телно подкрепяха болната
жена. Вървѣха бавно, ста-
раейки се да не ѝ причи-
нятъ съ нѣщо болка. Мра-
кътъ се сгжстваше. Небето
и полето се сливаха въ едно
и върху черния имъ фонъ
едва се отбелязваше мал-
ката отжпкана пжтека. Чу-
ваха се само, на кратки
прекжсвания, въздишкитъ
на страдащата жена.

Стигнаха късно въ Сли-
вово. Попитаха, въ коя къ-
ща е лѣкарьтъ, и заведоха
при него болната.

Докторътъ я прегледа вни-
мателно. Петъръ и синътъ
ѝ стоеха вънъ и чакаха.
Като че ли очакваха нѣкак-
ва присжда. Изъ пжтя ся-
кашъ Петъръ се бѣше срод-
дилъ съ болната.

Мина доста време въ
очакване. Докторътъ излѣзе
(Следва на 2 стр.)